

[J. Oskar Andersen.]

noget lignende, at det skulde være Rigsdagens Medlemmer, der valgte Formanden, men det vandt ikke Ministerens Bifald, og jeg har ikke villet lade vor Tiltræden af Lovforslaget være afhængig af noget, som jeg anser for et ganske underordnet Punkt.

Da jeg har tiltraadt den Ordning, som her er fremsat i Ændringsforslaget, kan man forstaa, at jeg ikke kan stemme for Underændringsforslaget. Men det vil sikkert blive gennemført, og jeg skal ikke græde derover, idet jeg i og for sig mener, det er fuldstændig rationelt, at man netop ordner det paa den Maade.

Der siges bl. a. i den Artikel, som jeg før omtalte, at Illusionen om at samle Nationen om et fælles stort Maal til sidst er havnet i Ynkelihood. Jeg har endnu det Haab, at man, inden dette Lovforslag forlader dette høje Ting, fra de to Grupper Side, der saa stejlt har staaet imod, hvad Flertallet foreslaar, vil forstaa, at her er det dog Hovedsagen, at vi faar en Løsning af Spørgsmaalet, at vi faar et Museum, og at man derfor ogsaa sluttelig fra den Side vil mene, at man af nationale Grunde, ved tredie Behandling i alt Fald, maa støtte Flertallets Forslag.

Zahle: Jeg gik virkelig til Forhandling i det Udvalg, der blev nedsat om nærværende Lovforslag, med Forventning om, at der skulde blive et Samarbejde om Løsningen af denne Sag. Resultatet er desværre blevet yderst kummerligt, for Nationalmuseets Vedkommende en meget daarlig Løsning, naar man dømmer mildt, og for Folkemuseets og Frilandsmuseets Vedkommende slet ingen Løsning.

Det er mindre end et tarveligt Resultat i denne Sag. Man kan godt kalde det en Skandale, at Resultatet er blevet, som det er, for at slutte sig til den ærede foregaaende Taler. Men dér har det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen en Hovedandel af Ansvaret. Jeg ved ikke, hvorfor det ærede Medlem pludselig gik ind til en Aftale med Venstre om at lave dette Projekt i Stand. Det havde trukket længe ud, uden man kunde faa nogen Besked, hverken fra Venstre eller Højre, om, hvad de kunde tænke sig at gaa ind paa, naar de ikke vilde gaa ind paa Kastelsplanen. Det blev Jul, og vi kom over Julen, og pludselig kom i Slutningen af Januar hele Planen fuldt færdig, ikke som et Forhandlingsgrundlag, men som et Ultimatum.

Der har ingen Forhandling været i Udvalget hverken om den Plan, der nu

foreligger som Flertallets, eller om Ministerens Plan eller om andre Planer. Først vilde de Konservative og Venstre ikke forhandle om nogen Plan, og da de selv havde faaet en, vilde de ikke forhandle om nogen anden, uagtet vi straks tilbød at forhandle om enhver forsvarlig Plan, hvortil vi dog ikke kunde henregne den, der her foreligger.

Ved første Behandling udtalte jeg min Villighed til at forhandle om enhver forsvarlig Plan og fremhævede navnlig Rosenborgplanen som et Grundlag, jeg meget vel kunde tænke mig at forhandle paa. Saa snart det var klart i Udvalget, at det konservative Parti og Venstre ikke paa nogen Maade vilde gaa ind paa Kastelsplanen, udtalte jeg mig varmt for Rosenborgplanen, og jeg udviklede, hvorledes denne Plan efter min Mening i flere Henseender var fortræffelig.

Naar man lagde et Nationalmuseum — men ogsaa kun Nationalmuseet, altsaa ikke Folke- og Frilandsmuseet — paa en Del af Eksercerpladsen og en Del af den nuværende Rosenborghave ved Gothersgadesiden, saa kunde Gothersgade blive udvidet og Museet komme til at ligge fortræffelig dér og saa langt borte fra Rosenborg Slot, at det paa ingen Maade trykkede Slottet, tværtimod, naar Garderkasernen blev revet ned, vilde Slottet komme til at fremtræde langt friere, end det nu gør. Og naar Eksercerpladsen og den Grund, paa hvilken Garderkasernen nu ligger, blev lagt til Rosenborg Have, saa vilde denne blive langt større, end den nu er, selv om man regnede fra det Areal, paa hvilket Nationalmuseet skulde ligge.

Vi vilde desuden faa en bymæssig Forbedring i København af stor Betydning. Naar Rosenborg Have ved Fjernelsen af Garderkasernen blev aaben ud til Nørrevold med et Jerngitter for, lige som der nu er ved Kronprinsessegade, saa vilde denne Park, blot adskilt ved Nørre Boulevard, støde op til Botanisk Have, Botanisk Have støde op til Østre Anlæg, Østre Anlæg til hele Kastelspartiet ud til Langelinie ved Øresund. København vilde som By vinde det uhyre Gode, at der vilde blive Parkanlæg lige fra Øresund ind til Kronprinsessegade, det vil sige midt ind i Byen.

Og efter de Oplysninger, vi har faaet fra Arkitekt Varming, vilde Nationalmuseet saa kunne bygges i Rosenborg Have. Ganske vist er det paa en anden Plads, Arkitekt Varming har tænkt sig det; jeg ved ikke, hvem det er, der har faaet Arkitekt Varming til at vælge en anden Plads, det er jeg uden Skyld i, man har aldrig bæret mig